

Espai: caigudes i ascensos

XAVIER DURAN

El simbolisme perfecte es produirà cap al mes de juny, segons està previst. L'estació espacial russa Mir caurà a l'oceà, acabada –de llarg– la seva vida útil. La metàfora astronàutica aportarà una imatge de la caiguda imparabile i gens controlada de Rússia i l'antiga URSS. Fins i tot seria possible que, en l'últim moment, els russos s'ho repensessin i no es resistissin a continuar posseint l'única estació espacial, que va començar a donar voltes l'any 1983.

Però, per més voltes que li donin, és clar que a l'estació Mir li queda poc temps de vida i que ja ni serà aprofitada, tal com es creia, com un mòdul

més de l'estació espacial internacional.

Una estació que ha començat fa poc la seva vida, amb dos mòduls que s'han ajuntat. Un és nord-americà i l'altre és rus, però tots dos són pagats pels nord-americans. Les espectaculars obres de lampisteria espacial continuaran a partir del mes de maig, però no és gens improbable que els problemes polítics, socials i, sobretot, econòmics russos provoquin més d'un retard en la construcció de l'immens *meccano*. Preveure el futur és difícil, però en astronàutica algunes coses són relativament fàcils d'endevinar.

L'estació espacial, doncs, continuarà avançant, malgrat que molts científics dubten de la seva utilitat per fer-hi recerca. Diuen que per fer quatre proves es pot imitar la microgravetat deixant

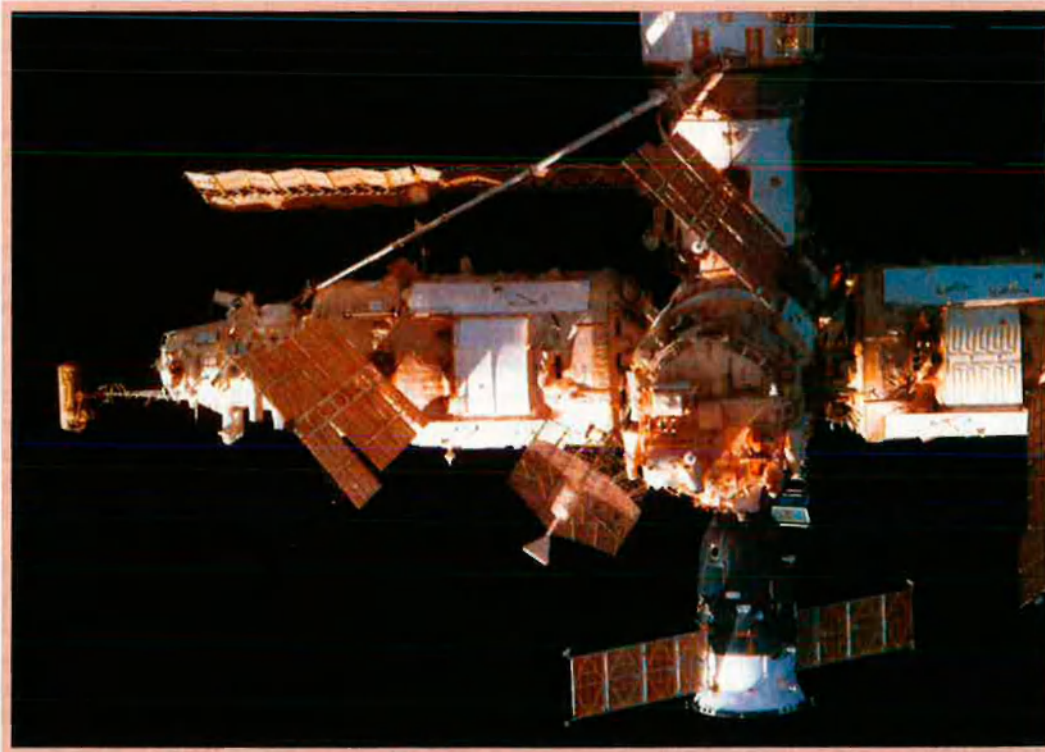
Mentre l'estació Mir cau a l'oceà, l'estació espacial internacional prosseguirà el seu avenç. I Mart serà l'objectiu preferent de vols –per ara– no tripulats.

petites naus en caiguda lliure. Sense anar més lluny, així es van filmar moltes escenes de la pel·lícula *Apollo XIII*. Però la NASA no té cap dubte de la utilitat propagandística de l'estació, com tampoc no té cap dubte que la seva política d'imatge la fa aparèixer cada dos per tres als mitjans i remou les consciències dels congressistes. Observem que quan es presenta el perill d'una retallada de fons, el Hubble descobreix galàxies, s'alerta la població que un asteroide pot xocar contra la Terra o es troba aigua a la Lluna o a Mart. O fins i tot vida, com va passar amb el famós meteorit marcà que va remoure el tedi informatiu d'agost de 1996 i, un cop acomplida la missió, es va revelar amb tan poca activitat biològica com les mostres que ens vam endur de la Lluna.

ARXIU / EFE

Això sí, va donar vida als pressupostos de la NASA.

Precisament serà Mart un dels objectius de 1999. Els Estats Units i Europa llançaran algunes sondes per anar preparant un possible viatge al planeta vermell. I els japonesos no s'hi han quedat enrere. Mart sembla el nou *far-west* per conquerir. Molt abans, però, s'haurà produït una altra notícia, una sonda de la NASA arribarà, a principis de gener, a l'asteroide Eros. Una notícia molt adient a la situació política que viurà els Estats Units en aquells moments. Tot i que probablement, a Bill Clinton, la coincidència de noms li faci molt poca gràcia.

L'estació espacial russa Mir vista des de l'americana Endeavour. L'estació Mir caurà a l'oceà el proper mes de juny, un cop acabada –de llarg– la seva vida útil.